

Πιστοποιητικά φρονημάτων: alive and kicking

barikat

Μία είδηση ανάποδα

«Επιτέλους φαινόμενα βίας και ανομίας δεν θα είναι πλέον ανεκτά στο ελληνικό πανεπιστήμιο. Το Συμβούλιο Ιδρύματος του Πανεπιστημίου Αθηνών, κάνοντας χρήση του νέου νομοθετικού πλαισίου, επέλεξε τους υποψήφιους που θα θέσουν υποψηφιότητα στις Κοσμητορικές εκλογές. Μέσα από την διαδικασία της προσωπικής συνέντευξης το Συμβούλιο κατάφερε να διαμορφώσει γνώμη για τις ικανότητες καθώς και για τα ουσιαστικά προσόντα των υποψηφίων. Αξίζει να τονιστεί ότι, όπως αναφέρει και στην ανακοίνωση του το Συμβούλιο Ιδρύματος, όλοι οι υποψήφιοι που επιλέχθηκαν δεσμεύθηκαν ότι θα έχουν αποφασιστική στάση απέναντι σε φαινόμενα βίας και παρανομίας. Η μοναδική εμπλοκή παρουσιάστηκε στο ζήτημα της υποψηφιότητας για τη Φιλοσοφική Σχολή στην οποία δεν επελέγη υποψήφιος.»

Υπάρχουν αδιέξοδα στην δημοκρατία;

Το παραπάνω θα μπορούσε να αποτελεί μέρος του εκπαιδευτικού ρεπορτάζ της «Καθημερινής». Το φανταστικό έγκειται στο ότι δεν γράφτηκε, όχι ότι δεν θα μπορούσε να γραφτεί. Τα γεγονότα δεν είναι φανταστικά. Θα θέλαμε, αλλά δυστυχώς δεν είναι. Το Συμβούλιο Ιδρύματος του Πανεπιστημίου Αθηνών με βάση και τη δυνατότητα που του παρέχει το νέο νομοθετικό πλαίσιο διαλέγει τους υποψήφιους. Δηλαδή μπορεί να επιλέξει αν κάποιος πανεπιστημιακός είναι «κατάλληλος» για να έχει ή όχι το δικαίωμα να είναι υποψήφιος. Μία καταλληλότητα που δεν σχετίζεται με τυπικά προσόντα, αλλά με ζητήματα πολιτικής και ιδεολογικής τοποθέτησης. Τους περνάει από συνέντευξη. Εξακριβώνει ζητήματα φρονήματος και μετά ανακοινώνει υποψηφιότητες. Δηλώνεις νομιμόφρων, μπορείς να είσαι υποψήφιος. Αρνείσαι να δηλώσεις νομιμοφροσύνη, δεν είσαι υποψήφιος. Δημοκρατία φίλτρου. Σιγά μην σας αφήσουμε να ψηφίσετε όποιον θέλετε.

Ενάντια στον εσωτερικό εχθρό

Τι σημαίνουν σήμερα, όμως, με βάση την κατάσταση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, οι δηλώσεις νομιμοφροσύνης; Τι συνεπάγεται από μεριάς διοίκησης η «αποφασιστική στάση απέναντι σε φαινόμενα βίας και παρανομίας»; Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι στη σημερινή γλώσσα της εξουσίας οι κοινωνικοί αγώνες βαφτίζονται ως «βία και ανομία». Το «νέο» Πανεπιστήμιο λοιπόν θωρακίζεται. Θωρακίζεται πρώτα από όλα ενάντια στους αγώνες που δίνουν όσοι στο εσωτερικό του δεν έχουν ακόμα χάσει την αξιοπρέπεια τους. Είναι ξεκάθαρο ότι η νέα διοίκηση σε όλα τα επίπεδα θα πρέπει «να κρατήσει αποφασιστική στάση» απέναντι στους αγώνες εργαζομένων, φοιτητών και εκπαιδευτικών.

Δεν μπορούμε να ξεχνάμε τη σκληρή απεργία των διοικητικών υπαλλήλων. Απέναντι σε αυτά τα «φαινόμενα» θωρακίζονται οι διοικήσεις της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Η απαίτηση για δηλώσεις νομιμοφροσύνης αποτελεί ταυτόχρονα δέσμευση για τη καταστολή κάθε πιθανού μελλοντικού αγώνα στο εσωτερικό της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Την στιγμή που η κυβέρνηση, πέρα από τις απολύσεις εργαζομένων, αναγγέλλει την διαγραφή 180.000 «αιώνιων φοιτητών», η δήλωση νομιμοφροσύνης αποτελεί δέσμευση υλοποίησης απολύσεων και διαγραφών. Είσαι με τη νομιμότητα; Ετοιμάσου για διαγραφές.

Η δημοκρατία στο εσωτερικό της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης αποτελεί ένα από τα πρώτα θύματα της διαδικασίας αναδιάρθρωσης που υλοποιείται από τα τέλη της δεκαετίας του '90 στα μέρη μας. Η συγκεκριμένη διαδικασία αποτέλεσε οργανικό κομμάτι στην «επιλεκτική εσωτερική υποτίμηση» που έζησε η νεολαία πριν τη κρίση. Τότε που μιλούσαμε για γενιά των 700 ευρώ. Σήμερα η συγκυρία στο ελληνικό πανεπιστήμιο ορίζεται από την «συνάντηση» ανάμεσα στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση και την γενικευμένη υποτίμηση της εργασίας (μνημόνιο) που έχει φέρει την ανεργία των νέων στο 60% και τους μισθούς στα 200 ευρώ. Η καπιταλιστική αναδιάρθρωση και η υποτίμηση της εργασίας όμως αποτελούν την μία όψη. Την άλλη όψη την αποτελούν οι αγώνες.

Η απεργία, η περιφρούρηση της, η συνέλευση και η κατάληψη βαφτίζονται βία. Η γλώσσα δεν είναι ουδέτερη. Δεν περιγράφει απλά, αλλά ερμηνεύει και μέσα από την ερμηνεία μετασχηματίζει, αποκτά ζωντανό ρόλο στην ίδια τη ζωή. Είναι η ίδια γλώσσα που μίλαγε για δύο άκρα. Από τη μία οι φασίστες και από την άλλη οι κοινωνικοί αγώνες. Νιώθουμε την ανάγκη να τους ξαναθυμίσουμε ότι συγκρούονται δύο κόσμοι και όχι δύο άκρα. Για αυτό δεν μιλάμε άλλωστε την ίδια γλώσσα ούτε με αυτούς που επιλέγουν ούτε με αυτούς που επιλέγονται να υλοποιήσουν τις παραπάνω κατευθύνσεις.

Διαβάστε επίσης:

Ανακοίνωση του Συμβουλίου Ιδρύματος σχετικά με την επιλογή Κοσμητόρων Σχολών

Η διοικητική μετάλλαξη των δημοσίων ΑΕΙ του Γιώργου Δουράκη, Αναπληρωτή Καθηγητή Πολιτικής Οικονομίας ΑΠΘ